

Nieuwsbrief nr. 9, december 2022

MIJMERING MEMENTO MORI: GEDENK TE STERVEN

Ik maak een wandeling door het mooie natuurgebied langs de golfbaan van Assen. Het is een verstilde dag, waarin de mystiek van het leven zichtbaar en voelbaar is. De natuur keert zich naar binnen om los te laten en toe te laten; hieronder prachtig verwoord:

*De boom in het bos liet in de herfst alles los.
Alles liet hij gaan.
Hij fluisterde zacht:
Loslaten is nodig om sterker in het leven te staan.*

Loslaten en toelaten wordt ook intensief ervaren in het hospice Het Alteveer, wat ik passeer op mijn wandeling. Ik verbind mij bewust met liefde met de mij onbekende medemensen, die onderweg zijn naar het Licht, bewust of onbewust. Ik zeg hen met woorden van troost, bemoediging, hoop en vertrouwen op de bron van Licht en Liefde en wens hen een goede nieuwe geboorte toe in de wereld van het Licht. Een nieuwe geboorte omdat ik weet dat de continuïteit (het doorgaande leven) een zekerheid is die de illusie van een breuk tussen leven en dood helder doorziet en van zijn kracht berooft. Zegenen van naasten en medemensen is voor mij een beproefde methode geworden om niet in de valkuilen te trappen van (voor)-oordelen en de ander de schuld geven van lijden en onmacht. Als ik naar binnen keer, naar mijn Zelf, mijn wezen, dan kom ik in verbinding met de lijdende medemens en kan ik zegenen.

Het bewust passeren van het hospice brengt daarna een pijnlijke herinnering boven van onrechtvaardigheid en extra lijden door onwetendheid. Een herinnering die ruim 20 jaar geleden is ontstaan. Ik was toen vrijwilliger in het Gasthuis/hospice in Groningen.

*Henk is net 1 dag in het Gasthuis als ik kennis met hem maak. Henk weet sinds 2 maanden dat hij ongeheel ziek is en dat medische behandelingen niet meer zinvol zijn. Henk is 58 jaar en een zeer bescheiden man. Bij mijn 2e dienst met Henk weten we beiden dat hij stervende is en worden zijn enige zus en zwager gewaarschuwd. Toen had ik reeds lange tijd aan zijn bed gezeten in liefdevolle verbondenheid. Op mijn vraag of ik hem nog iets kon voorlezen, antwoordde hij bevestigend. Ik heb hem een gedicht voorgelezen van Hans Stolp. (Nu het einde nadert. Uit: Ga maar en laat los) Samen baden we Het Onze Vader. Het was goed, er was vrede, acceptatie en vertrouwen. Na een korte boodschap te hebben gedaan, kom ik terug bij Henk en hoor ik dat er een ambulance komt om Henk naar het AZG te brengen. Volgens de arts heeft hij zware bloedarmoede en kan een bloedtransfusie nog enige verlichting geven aan zijn benauwdheid, terwijl hij gereed was voor een andere verlichting, verlichting voor zijn wezen, zijn ziel. Ik vond dit onrechtvaardig en m.i. ook zeer overbodig, gezien zijn stervende situatie. Mijn opmerking naar de arts dat Henk stervende was, werd mij dus niet in dank afgenomen. Vlak voor het overbrengen op de brancard keek hij me nog één keer doordringend aan. Ik las in zijn ogen: Moet dit nog? Bij het overbrengen op de brancard valt zijn hoofd voorover en gulpt het bloed naar buiten en blaast Henk zijn laatste adem uit. Dankbaarheid vervult mijn wezen, omdat het universum de **onwetendheid** van de arts aan het licht brengt.*

Onwetendheid en een groot taboe op de dood kleuren tot op de dag van vandaag onze gesprekken op dit grensvlak van leven en sterven. In ons appartement (ouderencolplex met complexe ouderen) gaat het voortdurend over de lichamelijke ongemakken en ziekten en hebben weinigen weet van een duidelijke scheiding die is aan te brengen in vele situaties in de laatste fase van ons leven. De scheiding tussen mens en patiënt! Een patiënt is een mens die met intensieve zorg begeleid wordt naar genezing. Als genezing is uitgesloten en medische handelingen lijden vergroten, komt de patiënt in de terminale fase. Op dat moment wordt de patiënt weer mens en heeft hij/zij recht op intensieve en liefdevolle zorg om hem/haar naar een tevreden (hij of zij heeft vrede gevonden in het hier en nu) einde te begeleiden. Deze intensieve zorg wordt gegeven door liefdevolle mensen in vele hospices en zijn daardoor een geschenk van het universum, prachtig verwoord door Rabindranath Tagore.

*De nacht kust de stervende dag met een fluistering:
Ik ben de dood, je moeder,
uit mij zul je opnieuw geboren worden.*

Vandaag is het de 1e adventszondag in 2022 en heb ik onze mooie kerstster weer opgehangen. Haar licht straalt naar buiten en verlicht deze sombere en regenachtige zondag. Zij staat centraal voor het Licht in ons, het Licht van ons wezen, onze ziel. Het Licht dat aanwezig is in al wat leeft en in al wat is. Het Licht dat ons wakker kust en alle illusies van onwetendheid te niet doet. Advent betekent komst en/of verwachting, waarin de mens zich opnieuw bewust wordt van de belangrijkste boodschap die Jezus de mensheid gaf om manifest te maken en die verwoord wordt door Sai Baba:

God (oerbron van Licht en Liefde) is onze eigen diepste wezen, ons ware Zelf.

Met harte – groet,
Vrede en alle Goeds,
Johannes.

Parel

AAN ALLEN DIE ONDERWEG ZIJN OM LICHT EN LIEFDE MANIFEST TE MAKEN

*Licht dat, onbewust of bewust,
binnendringt in onze harten,
op de breukvlakken van ons leven:
MYSTERIE VAN HET UNIVERSUM*

*Licht dat ons wakker kust en
het Kind in ons doet ontwaken.
Symbool en hoop van:
VREDE OP AARDE.*

*Licht dat gaat stralen in onze harten en
schaduw en donker transformeert
naar wie wij ten diepste Zijn:
BRONNEN VAN LICHT EN LIEFDE.*

Johannes Meijer

GEZEGENDE KERSTDAGEN EN EEN IN LIEFDE VERBONDEN 2023

Boekenmarkt

Tijdens de lezingavond van **14 december 2022** organiseren wij weer een verkoping van spiritueel-esoterische boeken. Dit zijn tweedehands boeken uit onze eigen voorraad.

Het Wezen van Water in al zijn verscheidenheid

Verborgene dimensies onthuld

Lezing door **Theo Claassen** op woensdag 14 december 2022 in zalencentrum Hingstman te Zeijen.
Aanvang 19:30 uur; u hoeft voor deze lezing niet te reserveren.

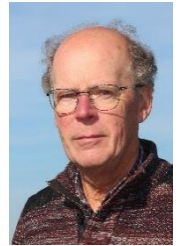
“Wat er is als er water is,” zo begint het boek *‘Het Wezen van Water’* (uitgeverij Obelisk Boeken 2019). Dat verwijst naar de titel van het in 2007 verschenen boek van de landelijke Werkgroep Ecologisch Waterbeheer. Dat boek met ‘Verkade-album-plaatjes’ beschrijft het leven in het water en ook de beoordeling ervan. Water is essentieel voor het leven en het moet schoon zijn, van goede kwaliteit. Er moet ook genoeg water zijn, niet te weinig (droogte) en niet teveel (overstroming). Daarmee houden de waterschappen zich bezig en dat was 1977 tot 2015 Theo’s werk in Friesland. Vanaf 2015 verlegde hij zijn interesse in water naar de andere, meer verborgen zaken van water, van H₂O.

Theo bespreekt het bijzondere van water, van H₂O. Het lijkt zo’n gewoon en alledaags element (molecuul), maar dat is het helemaal niet. In fysisch-chemisch opzicht is water alles behalve ‘normaal’. Het heeft vrijwel uitsluitend afwijkende fysisch-chemische eigenschappen (anomalieën) en juist dat maakt het leven hier op Aarde mogelijk. De recent in de aandacht gekomen bio-energetische kwaliteit en vitaliteit van water hangt hiermee samen. Niet al het water (vele moleculen H₂O) heeft dezelfde kwaliteit; dezelfde structuur en energie. Je kunt het beïnvloeden, resetten, vitaliseren.

Tijdens de lezing spreekt Theo ook over de getalensymboliek (gematria) die in water weerspiegeld wordt. Daarbij komen relaties aan het licht tussen water enerzijds en bijvoorbeeld de piramiden van Gizeh, de Mayakalender, Calanais, het Hebreeuwse alfabet en de maan anderzijds. Alles hangt met alles samen en louter toeval bestaat niet. Water is een zeer bijzondere stof. Of zoals

wetenschapsjournalist Alok Jha het zegt: ‘Water heeft ons uitgevonden om zichzelf te kunnen bewonderen’. We leven op een bijzondere waterplaneet.

Theo Claassen (1951) groeide op op een boerderij in Beuningen (Gld). In Druten doorliep hij de HBS-b, daarbij geïnspireerd door zijn biologieleeraar. Dat leidde tot de studie biologie aan de Katholieke Universiteit te Nijmegen (1970-1976). Zijn doctoraal gedeelte omvatte veel ecologische vakken. Na afronding van die studie werkte hij als aquatisch ecoloog, bij het Rijksinstituut voor Natuurbeheer (thans Alterra), de provincie Friesland en Wetterskip Fryslân met een onderbreking van een jaar bij Rijkswaterstaat Noord-Nederland. In 1987 promoveerde hij in Nijmegen op een proefschrift over typologie en normstelling van oppervlaktewateren in Friesland. Daarnaast verschenen er ca. 200 publicaties van zijn hand over veel aspecten van waterkwaliteit, vooral over het Friese waterbeheer. Hij werkte mee aan enkele boeken over waterbeheer en aquatische ecologie. Hij schreef eerder twee boeken: in 2008 *‘Bespiegelingen van een schrijvertje’* en in 2014 *‘Een duistere geschiedenis opgehelderd’*. Na zijn pensionering in 2015 verdiepte hij zich verder in de ‘andere aspecten van water’, zoals het aparte fysisch-chemische gedrag van water en de betekenis van water in mythen, religies en wijsheidsstromingen. Hij verdiepte zich vooral ook in de getalensymboliek van water. Voortdurend speurwerk en de wens om het ontdekte te delen leidden in 2019 tot een nieuw boek: *‘Het wezen van water. Verborgene dimensies ontsluitend’*.

Samenlevingen in Balans

Naar een toekomst in harmonie met de universele wetten

Verslag van de lezing door **Marja de Vries** op woensdag 2 november 2022 in zaal Hingstman te Zeijen

Deze lezing is een samenvatting van het tweede boek van Marja de Vries *‘Samenlevingen in Balans’*. Het eerste boek dat ze schreef is getiteld *‘De hele olifant in beeld’*. Hoe kunnen we onderscheid maken in wat werkt en wat niet werkt.

Marja begint de avond met het prachtige verhaal van *de kom vol licht*. Dit traditionele leer-verhaal werd op Hawaii verteld aan alle kinderen.

In het kort:

Iedereen heeft bij de geboorte een kom vol licht. Als we gedurende ons leven goed voor ons licht zorgen, kunnen we de meest fantastische dingen, zoals vliegen met de vogels. We kunnen dan alles

weten wat er te weten valt. Als we tijdens ons leven moeilijkheden uit de weg gaan of ons arrogant gedragen, valt er een steen in de kom van licht. Dan gaat er iets van het licht uit de kom omdat steen en licht niet op dezelfde plek kunnen zijn. Hoe meer stenen in de kom vallen hoe meer licht er uit de kom gaat. Dan worden we zelf een steen, zonder beweging. Als we er genoeg van hebben om steen te zijn, hoeven we alleen de kom maar om te keren, waardoor de stenen eruit vallen en er weer licht binnen kan komen.

Het verhaal geeft inzicht in het leven en in het feit dat de keuzes die we in ons leven maken niet

zonder gevolgen zijn en dat we daar iets aan kunnen doen. Het geeft in een notendop weer waar het boek over gaat.

Marja heeft in haar leven vele verschillende volken/inheemse culturen bezocht. Ze dacht dat ze bij deze volken het antwoord kon vinden op de vraag hoe we als mens in harmonie met de natuur kunnen leven.

In Montana deed ze mee met een ceremonie waardoor ze in een andere staat van bewustzijn raakte. Haar wereldbeeld veranderde in een holistisch wereldbeeld. Ze wist vanaf toen dat er meer is dan alleen een materiële wereld.

Bij alles wat we doen kunnen we ons afvragen of het in lijn is met de universele wetten. Pas dan functioneert het optimaal, komt het overeen met wie we in essentie zijn, is het in balans en in harmonie met het grote geheel, draagt het bij aan het welzijn van alles en iedereen. Kortom een holistisch wereldbeeld. De universele wetten beschrijven hoe het hele universum en alles daarbinnen werkt.

Marja definieert de titel van haar boek als: een samenleving waarvoor geldt dat inzicht in de universele wetmatigheden inherent is aan alle aspecten van de cultuur.

Om dit geheel uit te leggen, maakt ze gebruik van een metafoor van een landkaart waarop een burcht en een rivier. Als we bij de rivier zijn kunnen we optimaal functioneren in een dynamische staat van balans. Hoe verder we van de rivier verwijderd zijn hoe verder we uit balans zijn. En toch heeft alles van nature de neiging om de balans te herstellen. De burcht is de wereld van de materie.

Een van de universele wetten is de wet van overeenstemming. Er zijn verschillende niveaus van de werkelijkheid. De wereld van de materie en de wereld van energie dringt daardoor heen. Voorbij ruimte en tijd bevinden zich de wereld van de spirit en de grote leegte. Wij leven momenteel in de wereld van de materie ver van de rivier. We worden geboren bij de rivier, maar herkennen dat niet meer.

Marja is op zoek gegaan naar bronnen. Ze vond de Wisdomkeepers, mensen uit samenlevingen in balans die ooit bestaan hebben (vaak culturen zonder schrift). Zij hadden zich toegelegd om de wijze lessen uit ervaringen, soms van duizenden jaren terug, te onthouden en door te geven aan de volgende generatie. Deze kennis komt nu beschikbaar.

Ze beschrijven een 2-deling. Hedendaagse wetenschappers zijn een andere bron.

Een paar voorbeelden: historica Riane Eisler. Zij vond samenlevingen met een partnerschapsmodel (een vreedzame samenleving in balans) en een domatormodel (volken die oorlog voeren, waar mannen domineren over de vrouwen).

Een andere wetenschapper, Heide Gottner-Abendrot noemde de 2-deling: matriarchaat en patriarchaat. Ze bedoelt met matriarchaat een samenleving waarin de vrouw als moeder centraal staat. Gebleken is dat de eerste 2 jaar van een kind de belangrijkste bepalende fase is in het leven van een kind om een evenwichtige volwassene te worden.

Een samenleving in balans is gebaseerd op oorspronkelijke instructies. Zoals de Hopi-indianen die een vraag stelden aan het land dat ze wilden bewonen, als antwoord kregen dat ze de balans niet mochten verstoren. Dan zal het land zorgen voor overvloed van dat wat je nodig hebt.

Deze instructies komen overeen met de universele wetmatigheden.

Alle besluiten in deze samenlevingen worden genomen op basis van consensus. Het doel is dat iedereen achter het te nemen besluit staat. De energieën gaan elkaar dan versterken. Goede relaties zijn prioriteit in deze cultuur.

In samenlevingen uit balans zijn we de oorspronkelijke instructies vergeten. Door religie, opgevolgd door wetenschap en tegenwoordig economie zijn de overtuigingen herschreven. Deze zijn niet in lijn met de universele wetten.

Om te veranderen is het nodig dat we het systeem als geheel loslaten. Het werkt niet als we een paar aspecten veranderen. Primair hierbij is onze staat van bewustzijn.

In onze cultuur wordt de (mannelijke) beweging naar buiten gecultiveerd. De (vrouwelijke) beweging naar binnen wordt verwaarloosd. We zouden kunnen beginnen met oefenen door de balans te herstellen en wat te laten overhellen naar het vrouwelijke aspect. Niet omdat het vrouwelijke beter is, maar omdat dit de meest optimale manier van functioneren is. Beide bewegingen ontmoeten elkaar in het midden.

Het vrouwelijke is het 'omgevende'. In het oude Egypte vond Marja symbolen waarbij voor het mannelijke aspect de zon gebruikt wordt en voor het vrouwelijke aspect de maan. Een restant daarvan vinden we in de islam.

In het christendom vinden we de Vierge Ouvrante, een beeld van de maagd Maria dat open kan en waarbij ze binnenin de man omarmt.

De huidige samenlevingen in balans zijn onder de voet gelopen (met geweld en oorlogen) door samenlevingen uit balans. Er is geen eenduidige conclusie over hoe dit ooit begonnen is.

De Wisdomkeepers zeggen dat er een cyclische ontwikkeling is van de mensheid. Periodes dat de mensheid spiritueel wakker wordt, gevolgd door periodes waarin de mensheid weer in slaap valt en vervolgens weer door periode van wakker worden. Leven is leren met pieken en dalen. Het leven kent (interne en externe) beproevingen. De eerste paar jaren van ons leven zijn bepalend hoe we hiermee om kunnen gaan.

Marja verwijst naar een interessant boek met dit thema. *'Op zoek naar het verloren geluk'* van Jean Liedhoff. Zij zag dat bij de Yequana-stam kleine kinderen niet huilen en ze ging op zoek naar de oorzaak. Het antwoord dat ze vond was dat er bij deze stam een totaal andere overtuiging bestaat van wie waar verantwoordelijk voor is. Het is de verantwoordelijkheid van het kind vanaf dag 1 om aan te geven wat zijn behoeftes zijn. Het is de verantwoordelijkheid van de verzorgers om daarin te voorzien (en niet om te bepalen wat die behoeftes zijn). Dat helpt de kinderen om emotioneel stabiel te worden. Wat de kinderen aangeven is de sterke behoefte aan fysiek contact. Vandaar dat ze gedragen worden totdat ze zelf anders aangeven. Er zijn meerdere culturen waar moeders alles doen met hun kind op de rug. Wat ze ook ontdekte, is dat huilen de allerlaatste optie is van een kind om gehoord te worden.

Een externe beproeving kan een acute situatie zijn zoals een aardbeving of een vulkaanuitbarsting. Mensen kunnen hierop reageren door zich over te geven aan een hoger zelf. Tegenwoordig zien we vooral vluchten, vechten of bevriezen als reactie. Bevriezen kunnen we ook zien bij kinderen wanneer ze door hun ouders luid tot de orde worden geroepen. Een soort schrikreactie. Het is een manier om met een onveilige situatie om te gaan.

Trauma betekent dat je mogelijk iets vreselijks hebt meegemaakt, maar je ontdooit niet en blijft vastzitten in de bevroren energie. Je krijgt dan te maken met een heel incoherent energiesysteem. Ons hoger zelf wil de balans herstellen. Het kantelpunt is wanneer ons lager zelf superieur is en we niet meer luisteren naar ons hoger zelf. Het begint dan op 'het worden van een steen' te lijken.

De archeologe Marije Gimbutas vond beeldjes in oud Zuid-Europa die wijzen op samenlevingen in balans van 7000 tot 2500 jaar voor Christus. De theorie is dat we daarna, dus al 5000 jaar, in een permanente staat van onbalans leven (in de burcht). Een staat van trauma. Trauma is besmettelijk in die zin dat we anderen aandoen wat ons zelf is aangedaan.

Onder de voet gelopen worden, krijgt steeds andere vormen in de geschiedenis: de grote imperiums, de kolonisatie, de globalisatie. Je ziet steeds hetzelfde. De veroveraars worden zelf de elite en

ze laten de oorspronkelijke bevolking voor zich werken.

Als we vanuit de burcht terug naar de rivier willen, hebben we te maken met het ego en de slotgracht die we gevuld hebben met overtuigingen, angst en trauma. De vraag voor de toekomst is of we in de burcht blijven of dat gaan doen wat nodig is om bij de rivier te komen.

Het technocratisch wereldbeeld is dat we als mens beperkt zijn en leven in een permanente staat van onbalans.

We kunnen de keuze maken en de kom van licht omkeren. Ons herinneren wie we in wezen zijn, moed verzamelen, het ego uit de macht zetten, loslaten van overtuigingen, helen van trauma's, het vrouwelijke aspect en de universele wetten omarmen.

VRAGEN:

Er is een vraag over het verschil met Nederlandse vrouwen die een kind vooral op hun buik dragen en niet op de rug.

Marja legt uit dat dit vooral praktisch is omdat vrouwen die een kind op hun rug dragen tegelijkertijd hun werk kunnen doen. In Nederland is het vrijwel onmogelijk om het kind 24 uur per dag bij je te dragen, het is zelfs niet gewenst. We leven in een andere cultuur. Het allerbelangrijkst is de intentie om tegemoet te komen aan de wensen van het kind. Hier willen we meer controle hebben en zelf beslissen wanneer we een kind bij ons dragen. Er is maatschappelijke druk op vrouwen om te werken. Het zou kunnen dat de manier waarop we met onze kinderen omgaan problemen op latere leeftijd veroorzaken. Het vraagt al onze creativiteit om te kijken hoe we de vertaalslag kunnen maken. Marja probeert de wijsheid en de essentie uit andere culturen te destilleren en te zien hoe we daar ons voordeel uit kunnen halen.

Is er in een cultuur ook sprake van cycli?

Marja heeft dit beschreven in *'De hele olifant in beeld'*. We noemen dit de wet van ritme. Alle groei gaat niet lineair, zoals in onze cultuur vaak gezegd wordt, maar cyclisch en spiraalsgewijs. Zoals we zien bij de seizoenen. Er is een moment van ontluiken, een moment van afbraak en weer van opleving. Dat geldt voor onze persoonlijke ontwikkeling, culturen, samenlevingen en de hele mensheid.

Er zijn korte cycli en lange cycli.

De Maya's kenden alle cycli en hebben deze weergegeven in kalenders. Zij zeggen dat op dit moment in de geschiedenis alle cycli op het punt zijn van afbraak en klaar zijn voor de start van volgende cycli waarop we als mensheid spiritueel wakker worden op een volgend niveau. Al het oud zeer vraagt om gezien te worden, ook dat gaat vaak spiraalsgewijs.

Hoe zal het gaan in de toekomst?

Het is goed om te zien wat de tegenkrachten zijn in de huidige tijd. De universele wetten gaan richting ontwakken. Enerzijds vraagt het ons als individu om werk te doen, om geheeld te worden, anderzijds heeft dat effect op het collectief bewustzijn. Alles is immers met alles verbonden. De pioniers hebben het grootste werk te doen. Als het collectief bewustzijn veranderd is, helpt dat ook anderen om te helen. Wij kunnen alleen voor onszelf weten wat nodig is.

We kunnen de aandacht richten op 'wij' en 'zij'. Op de elite, de burcht, maar daarmee geven we ze macht. Of we richten de aandacht op onszelf. De wet van eenheid zegt: "In essentie is alles universeel bewustzijn, liefde en licht". We hebben in principe de beschikking over een onbeperkt potentieel, net als in het verhaal van de kom vol licht. Alleen met de beweging naar binnen kunnen we daar komen. Hogere trillingen zijn in staat om lagere trillingen omhoog te brengen. Omgekeerd gaat dat niet, een positief bericht!

Deze afbeelding is een wandkleed dat Marja gemaakt heeft als textielkunstenaar. Ze zag

metaforische beelden uit de natuur bij wat mensen haar vertelden en kon vervolgens een kunstwerk maken dat als een spiegel werkte om mensen te laten zien wat ze belangrijk vonden. Ze zag dit beeld in een meditatie, 'Sioux and sleep with the wolves'. Er zijn verhalen uit Noord-Amerika waar mensen in nood opgenomen worden door een wolfenfamilie. Dat kan alleen als je innerlijk helemaal zuiver bent. Wolven zijn gevaarlijk. Het laat zien dat het kan lukken om in balans bij de rivier te zijn.

Kun je iets vertellen over een samenleving zonder geld?

Marja was in 1983 te gast bij de Quechua indianen hoog in de bergen van Peru. Deze mensen hadden van alles zoveel als ze nodig hadden. Ze ruilden producten met mensen die op een andere hoogte weer andere dingen konden verbouwen, maar dat was het. Hun contact met familie en de bergen waren het belangrijkste in hun leven. Nu zouden we zeggen dat ze een spiritueel leven leiden.

Tip van iemand:

De nieuwste uitgave van 'Bres' gaat over het dierenrijk met verhalen over de relatie van dieren met mensen, ook van wolven die met mensen in contact komen.

Het derde boek van Marja de Vries zal o.a. gaan over vormen van organisatie binnen samenlevingen in balans.

Meer informatie is te vinden op de website www.marjadevries.nl

Ook is Marja te zien via YouTube in de Trueman-show van Jorn Luca, aflevering 73.

Bertie

Ons programma

Avondlezingen: **Woensdag 19:30 – 22.00 uur.**

In **Zalencentrum Hingstman**, Hoofdstraat 18, **Zeijen**.

Datum	Spreker	Thema
14 december	Theo Claassen	Het Wezen van Water in al zijn verscheidenheid.
11 januari 2023	Ard Pisa	Oude Mysteries & Energieën
8 februari 2023	Lia Ouendag	Astrologie, Astronomie en Natuurkracht
Info:	tel. 0592-656610	
Website:	https://innerlijk-besef.nl	E-mail: Via het contactformulier op de website.